

Aydin Soei får prisen for tre bøger, udgivet i 2016, 2017 og 2018.

Du har analyseret integrationens betingelser i det sociologiske værk "Vrede unge mænd" Du har fortolket din egen integrationshistorie i "Forsoning" og endelig i 2018 analyseret radikaliserings sociologi i "Omar - og de andre".

De to bøger "Vrede unge mænd og "Omar og de andre" er dine teoretiske sociologiske værker. Her udvikler du sociologiske teorier om integration og især indvandrerunges adfærdsmekanismer i det danske indvandrer miljø. Du tager grundlæggende afsæt i sociologen Axel Honneths klassiske begreb om anerkendelse og tillid som afgørende motorer i identitetsdannelsen. Du bruger også flittigt den franske sociolog Pierre Bourdieus begrebsapparat om kapitaler. Din grundlæggende antagelse er, at "de unge brune mænd" – som du betegner dem – betaler et "dobbelgt gebyr, som påføres de unge i form af både klasse og race", her citeret fra den franske historiker Mbembe. Dine studier er underbygget af din egen deltagelse i adskillige empiriske studier og af hyppige referencer til den internationale forskning. Du er i sjældnen grad i stand til at kombinere din videnskabelige forskning med din egen erfaring inde fra miljøet. Du kom jo selv hertil som barn og havde ikke nogen let start i Avedøres almennyttige boligbyggeri.

Du analyserer modborgerskabets forskellige nuancer fra bandekriminalitet til radikalisering, men insisterer også på, at stadig flere unge fra indvandrer miljøer *faktisk* finder vej til uddannelse, at såkaldte ghettoer *faktisk* udvikler sig mod stadig bedre integration, og at de unges egen negative determinisme i synet på egne muligheder for integration *faktisk* i høj grad bygger på myter. Sandheden afviger fra myter og fordomme.

Du er en flittig stemme i integrationsdebatten. Den danske indvandrerdiskurs er symbolladet og populistisk, og som vi alle ved har den for nyligt fundet endnu mere *forråede* udtryk ved opkomsten af partier til højre for DF. Du repræsenterer en insisterende saglighed og humanisme og tænder et fornuftens lys i denne debat, og det er vi mange, der er taknemmelige for.

Det er karakteristisk for dine bøger, at du fletter egentlig sociologisk forskning med din egen store indsigt i det danske miljø, dine egne beretninger fra miljøet og dine interventioner i miljøet, og at du anvender cases, som alle kender. Eksempelvis den unge italienske turist, Antonio Curra, der dør som følge af knivstik, begået af to unge mænd fra indvandrer miljøet i Danmark på kun 16 og 17 år, og i din seneste bog "Omar – og de andre" er hovedpersonen Omar El-Husseini, der begik Danmarks første egentlige terrorangreb på Krudttønden og senere den jødiske synagoge. Du modstiller som metode de kriminelle eller radikaliserede unge mænd med unge mænd, der ligner dem et godt stykke af vejen, men har fået en anden skæbne. Eller skæbne er egentlig et forkert begreb, for selv om odds'ene er hårde for mange unge i indvandrer miljøet, er dine analyser båret af troen på og henvisningen til, at der findes andre muligheder for de unge. Du analyserer på den måde, hvad det er, der bliver udslagsgivende for, at nogle unge finder en vej bort fra modborgerskabet mens andre ender i kriminalitet eller radikalisering. Dine bøger og øvrige optræden i medierne er præget af stor *formidlingsevne*. Selv om du er både lærd og intellektuel, er din stil ikke akademisk.

I dit værk "Forsoning" arbejder du i krydsfeltet mellem selvbiografien og (brev)romanen. Du gengiver dine forældres og din egen skæbne ved at gengive dine oplevelser og din mors oplevelser, så sandt som du og hun husker dem, og uden at "digte til", men du er dig også bevidst, at du i et vist omfang bruger fiktionens virkemidler. Resultatet er blevet en medrivende fortælling om en flygtningefamilies historie.

Din far og mor var organiseret i det iranske kommunistparti, der tåltes dårligt af det iranske præstestyre, og i første omgang flygter familien til Rusland. Men de bliver *desillusionerede* over det russiske samfund, og af forskellige akutte grunde flygter din far først tilbage til Iran og derefter til Danmark, hvor han søger om familiesammenføring.

Din opvækst i Danmark rummer smertefulde oplevelser. Din far faldt aldrig til i Danmark og udviklede sig til at blive en meget både fysisk og psykisk voldelig far, der tilmed endte med at begå et mord. Du udvikler selv træk af de vilde unge mænd, du siden kommer til at analysere, men fægter dig vej til en anden identitet. Du skriver på nogle af de sidste sider af din fortælling, at du gennem skrivearbejdet endelig er holdt op med at tænke, at "at du har snydt dig til en bedre tilværelse" i Danmark. Du har tidligere følt, at du "uretmæssigt har fået en chance, der ikke er alle forundt", men at "denne oplevelse har fortaget sig, efter at du selv er blevet far". Det er en drivkraft for dig i bogen ikke at gentage din fars adfærdsmønstre over for din egen søn.

"Du skriver til din søn, at "du er stedet, hvor mine længsler og savn hører hjemme, og den del af verden der er din, kan jeg retmæssigt kalde mit hjem".

Selv om du påstår, at formålet med bogen først og fremmest har været at "yde en god læseroplevelse", udtaler du dig jo som repræsentant for din generation af efterkommere af flygtninge. Og i lige forlængelse af dine andre udgivelser, er dit håb for denne generation, at de stifter familie, slår rod og bliver medborgere i stedet for modborgere. Som læser af din bog "Forsoning" får man et håb om, at din generation både kan forsøge at forstå forældregenerationens fejl og vanskelige vilkår og forsone sig med dem, men også vælge en anden vej, bort fra volden og følelsen af ikke at høre hjemme og ikke at være anerkendt som danske borgere.

I sin anmeldelse af "Forsoning" i tidsskriftet Social Kritik, skrev Morten Thing, at din fortælling vil blive en klassiker, og det er jeg fuldstændig enig i. Det gælder også de to andre bøger, du har udgivet.

Tillykke med prisen!

Lisbeth Gundlund Jensen